

Na predpustni večer.

Mrzlega predpustnega večera je bilo. Nebo je bilo sicer jasno in srebrne zvezdice so se lesketale na njem, a kaj, ko je pa mrzla burja tako divje brila sem od hrvaške strani.

V temnem kotu med dvema visokima hišama sta stala dva otroka, deček in deklica, brezdvomno bratec in sestriča. Ah, v tem mrazu, v tej burji, v tej samoti! V roke si dišeta toplo sapo, zavijata se v revno raztrgano obleko, privzdigujeta noge, da bi se ogrela, toda zaman — burja je presilovita.

Pa ko bi bil samo mraz, bi se še prenese. A lakota, huda lakota ju muči! Že oddavi nista zavžila jedi. Njujin oče je hud, strasten pijanec in se ne briga mnogo za otroka. Rajši gleda, kje je njemu ugodno. Zjutraj je oba zapodil z doma, da naj gresta beračit po mestu. In zabičil jima je ostro, da mu morata prinesiti zvečer vsak najmanj deset krajcarjev, sicer ju čaka mesto večerje — šiba. In odšla sta žalostna, s solzami v očeh, ker ugovarjati si nista upala strogemu očetu. Ves dan sta tavela po mestu, lačna, slabo oblečena, trudna, in prosila miloščine. Pa koliko sta dobila? — Oh, vsak samo dva krajcarja. In s to malo vsotico naj stopita pred očeta? Bog varuj! Tepena bi bila, kakor zadnjič, ko sta prinesla domov samo pet krajcarjev. — — —

Pa kam naj se obrneta? Mrak je že legel na zemljo, okna po hišah so že razsvetljena, ulične svetiljke so že prižgane, treba si je poiskati prenočišča. Iskala sta varnega kotička, kjer bi lahko ostala čez noč. Našla sta oni temni prostor med dvema hišama, kjer sta obstala.

Sedla sta na kameniti tlak. Mimo njiju hodijo meščanje, zaviti v gorke kožuhe. Pa nihče se ne zmeni za uboga otroka. Nihče!

„Oh, Jožek, kako mene zebe!“ se oglasi sedaj deklica žalostno in tiho. —

„Saj tudi mene; ves sem že trd!“ odvrne deček poljokaje.

„Oh, ko bi vsaj smela domov!“

„Tepena bi bila“, pravi deček zamolklo.

Oba vzdihneta

„Glej no, kako se zvezde lepo svetijo gori na nebu!“

Deklica pogleda kvišku.

„Oh, saj res! Ravnotako se mi zdi, kakor bi gledala lučce na tistem božičnem drevescu, katerega sva pred dvema mesecema videla pri oni bogati rodovini. Ali še veš?“

„O še, še! In kako lepe reči so bile tam! Sadje, sladkarije, igrače! Oh, da bi vsaj imela sedajle kaj tistih dobrih jedi, katere so takrat tam imeli! Bi vsaj ne bila tako lačna!“

„Da, ko bi jih imela!“

Oba umolkneta. Čez nekaj časa povzame spet deček:

„Anica, veš, kje bi zdajle najrajši bil?“

„Pri mami!“

„Oh, saj res, pri mami v nebesih! Kako lepo in prijazno mora biti tam gori!“

„Saj je tudi! Kaj meniš, da je tam kaj mraza in lakote? Nič, prav nič! Tam bi samo pri Bogu bili in ničesar ne trpeli, so rekli zadnjič gospod v cerkvi.“

„Oh, in jaz bi se tudi z angelčki igrala. To bi bilo lepo!“

„Seveda, zato bi pa šel tako rad tja gori!“

Spet obmolkneti. Kar naenkrat pa oba strahu vzklikneta. Mimo njiju je švignila čudna prikazen, ki je imela namesto človeške glave — medvedjo. Bila je pustna šema, ki je imela čez obraz potegnjeno medvedjo krinko. Zelo sta se je prestrašila. Seveda, kaj takega še nista videla.

„Oh, Jožek, jaz se tako bojim. Kdo je pa bil tisti — medved?“ se trese deklica.

„Jaz sam ne vem!“ odvrne deček preplašen. „Saj tu po mestu vendar ni medvedov. Čudno!“

„Mene je strah!“

„E, saj nas tu v temnem kotu ne bo videl nihče!“ jo tolaži deček.

„Ali hočeva iti morda domov?“

„Oh, nak! Domov ne — jaz se tako bojim očeta. Spet bova tepena!“

„Da, tepena!“ vzdihne Jožek komaj slišno, povesi glavo, in svetla solza se mu prikaže na licu.

„Jožek, kaj jokaš?“ ga vpraša Anica prestrašena.

„Kaj ne bi jokal, ko je nama tako hudo!“ vzklikne deček bolesto in težko pridržavane solze se mu udero iz oči. Tudi sestra se ne more več premagovati in zato jočeta oba, tiho, s pridušenim glasom. — — —

Toda angel miru se usmili ubogih sirot. Lahno ju zaziblje v sladke sen, v katerem sta hitro pozabila zemeljsko gorje.

Medtem pa so zagrnili temni oblaki dosedaj jasno nebo in začel je naletavati sneg.

Bele, svetle snežinke so letele izpod neba in so sedale na tla, a tudi na speča otroka, dokler ju niso popolnoma pokrile. — — — — —

In drugo jutro so ju našli — pokrita s snežno odejo — zmrznjena. Lačna, revna sta zaspala, a zbudila sta se na boljšem kraju — pri svoji zlati mami.

Mlinarjev Janko.

